

ROMANŲ „MERGINA IŠ LAIŠKO“, „PRARASTAS VAIKAS“ AUTORĖ



*Nelaimingas
atsitikimas,
susaisčius dviejų
šeimų gyvenimus*

Emily
Gunnis

Pribuvėjos
paslaptis

ROMANAS

TYTO ALBA

Emily
Gunnis

Pribuvėjos
paslaptis

Romanas

Iš anglų kalbos vertė

Ieva Albertavičienė

VILNIUS 2023

Emily GUNNIS
THE MIDWIFE'S SECRET
Headline Review, London, 2021

Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS) portale ibiblioteka.lt.

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama ši kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Copyright © 2021 Emily Gunnis Ltd
First published in 2021 by Headline Review,
an imprint of HEADLINE PUBLISHING GROUP
© Magdalena Russocka / *Trevillion Images*, viršelio nuotrauka
© Ieva Albertavičienė, vertimas į lietuvių kalbą, 2023
© „Tyto alba“, 2023

ISBN 978-609-466-714-5

Prologas

*Pirmadienis, 1945 m. sausio 8 d.
Kingstonas prie Luiso, Rytų Saseksas*

– Jie jau čia.

Tesa Džeims pro miegamojo langą matė, kaip priešais Vikariatą sustojo du policijos automobiliai, ryškios žibintų šviesos privertė ją krūptelėti ir nusigrėžus skubėti pas šešiametį anūką, sėdintį laiptų aikštelėje ir drebantį iš baimės.

– Mamute, aš bijau. Nenoriu vienas būti tamsoje.

Alfis įsmeigė į ją žydras Džeimsų giminės akis, tokias skvarbias, kad atrodė, jog vaikas permato ją kiaurai.

Jis įsikibo močiutei į ranką, kai ši atsargiai pakėlė viršutinį laiptelį, atidengdama mažą kambarėlį – kunigo slaptavietę*, kur tilpo čiuzinys ir dar keli daiktai; kambarėlį po laiptais Tesa aptiko atsitiktinai, kai laukdamasi Alfio mamos daugiau nei prieš du dešimtmečius įsikraustė į šį beveik apleistą namą.

– Greičiau lipk, – paragino.

* Tuo metu, kai Anglijoje buvo persekiojami katalikai, daugelyje katalikų namų buvo įrengtos slėptuvės kunigams. (*Čia ir toliau – vertėjos pastabos.*)

Žinodamas, kad neturi kitos išeities, berniukas nenoriai šmurkštelėjo vidun ir atsigręžęs pažvelgė į ją. Juodų plaukucių įrėmintais skruostais ritosi ašaros.

– Alfi, paklausk, turi būti pasislėpęs. Iš kambarėlio gali išeiti, tik jeigu būtinai prisireiks. Maisto atsargų užteks penkioms dienoms. Nusiunčiau skubią telegramą tavo mamai; ji žino, kad tu čia. Netrukus atvažiuos pas tave, gal net rytoj.

– O jeigu neatvažiuos? Ką tada darysiu? – paklausė ir pradėjo sriubčioti.

– Atvažiuos, Alfi.

Tesa nuvalė jam ašaras, trokšdama kuo greičiau nuleisti kambarėlio dangtį, kol į namus neįsiveržė policija ir nepamatė slapto įėjimo. Alfio mama dirbo tarnaitė toli nuo čia – Portsmute, tad Vilfredas Hiltonas nedvejodamas šį mažą berniuką – nesantuokinį savo anūką – išsiųstų į užjūrį ir tikriausiai niekas niekada daugiau jo nepamatytų.

– Ar pažadi, mamute? Žinau, kad visada laikaisi pažado.

Ašaros ant skruostų buvo palikusios purvinus ruoželius – tądien kiek anksčiau vaikas žaidė laukuose. Namo jį parginę lietus, ir maždaug tuo pat metu lietuje permirkusi Selė, Hiltonų tarnaitė, ėmė belstis į Vikariato duris.

„Turite ateiti, ponias Džeims, – prašė ji, žiūrėdama iš baimės paklaikusiomis akimis ir sunkiai alsuodama, nes bėgo per giraitę, jungiančią Kukmedžių dvarą su Vikariatu. – Ponia Hilton pradėjo gimdyti, bet kūdikis užstrigo. Daktaras sako, kad ji mirs, jei greitai nepagimdys. Liepė pakviesti jus. Jis nežino, ką daryti.“

Tesą persmelkė baimė, pagalvojus, kiek Evelinai Hilton teko ištvirti kančių, sukeltų daktaro Dženkinso.

„Sele, tu gi žinai, kad ponas Hiltonas uždraudė man artintis

prie jo žmonos. Aš nekonsultavau ponios Hilton; tai daktaro užduotis padėti jai saugiai pagimdyti kūdikį.“

Rydama ašaras Tesa pabandė uždaryti duris.

„Prašau, daktaras maldavo, kad jus atvesčiau, – šūktelėjo Selė. – Jis pažadėjo pasakyti ponui Hiltonui, jog pats jus pakvietė, ir prisiimti atsakomybę. Maldauju, ponias Džeims, tiek daug kraujo! Daktaras sako, kad tik jūs galite ją išgelbėti. Jei nepadėsite, mirs ir kūdikis, ir motina. Maniau, daugiau neištersiu jos klykimo, bet tada ji keistai nutilo, ir tai dar baisiau.“

„Kur ponas Hiltonas?“ – paklausė Tesa.

„Jis išvažiavo po to, kai jūs susiginčijote dėl Vikariato nuomos. Matot, šįryt jie gavo telegramą, kad ponas Elis žuvo mūšyje. Ponia Hilton siaubingai susisielojo. Vos tik ponas Hiltonas išvyko, prasidėjo gimdymas. Paskambinau daktarui Dženkin-
sui, kaip man ir buvo liepta, bet kūdikis pasisukęs kojomis į priekį. Daktaras to nesitikėjo. Jis vis rėkė man surasti šeimininką, ieškojau visame Kingstono kaime – ir „Rožės ir karūnos“ užėjo, ir arklidėse. Viską apieškojau, bet jis kaip į vandenį pradingęs. – Mergina bėrė žodžius kaip pakvaišusi, o paskui pratrūko raudoti. – Neleiskite jai mirti, ponias Džeims, maldauju! – Ji suėmė Tesą už rankos ir ėmė tempti durų link. – Ričardui vos šešeri, jis liks be motinos.“

Elis Hiltonas mirė. Tesa vis dar negalėjo patikėti. Belos mylimasis, Alfio tėvas žuvo karui artėjant prie pabaigos. Ji buvo šalia, kai Elis gimė, netrukus ir pati pagimdė Belą; jie buvo neišskiriamą visą gyvenimą. Elis jai buvo kaip sūnus. Tesai ėmė trūkti oro. Bet nebuvo kada klykti, verkti ir raudoti. Ji privalėjo padėti.

„Alfi, lik čia, šiltuose namuose, ir saugok, kad neužgestų židiny“, – pasakė audamasi sunkius juodus batus ir apsisiautusi pečius skara išėjo į audrą.

Tesa padėjo Evelinai saugiai pagimdyti du pirmuosius vaikelius – Elį ir jo jaunesnį brolių Ričardą. Abu gimdymai buvo sudėtingi. Evelina buvo iš tų moterų, kurių gimdymo kančios, rodės, niekada nesibaigs. Ji buvo smulkutė, gimdymo takai siauri, todėl rūpinantis ja reikėjo daug kantrybės, kurios – Tesa buvo įsitikinusi – ir trūko daktarui Dženkinsui. Gimdydama Evelina turi judėti po kambarį. Abu kūdikiai gimė jai stovint keturiomis ant grindų Kukmedžių dvaro miegamajame. Tesa baiminosi, kad daktaras Dženkinsas bus paguldęs ją į lovą ir liepęs kojomis įsispirti į specialias kilpas, pats bandydamas akušerinėmis žnyplėmis ištraukti kūdikį.

Joms bėgant nuo giraitės pakraščio akmenimis grįstu keiliuku iki didžiulio Jurgių stiliaus namo, Tesą užplūdo liūdesys, prisiminus ryto ginčą su Vilfredu Hiltonu. „Noriu, kad jūs kartu su tuo pavainikiu dingtumėte iš Vikariato ir mano žemių, – pasakė jis. – Užtraukėt gėdą Bažnyčiai ir mano šeimai. Matau, kaip stengiatės slėpti moteris, kurioms padedate persileisti. Negi manot, kad nepastebėsime, jei atsivesite jas vidury tamsios nakties? Kaip jums ne gėda, ponias Džeims, dėl tų savo paslapčių, žolelių ir natūralių vaistų? Mums reikia tikrų daktarų, kaip ponas Dženkinsas, o ne tokių Dievo nekenčiančių kerėtojų, mūsų bendruomenėje kaip vėžį skleidžiančių savo neapykantą tinkamoms gydymo priemonėms.“

Kai tapo pribuvėja, moterys nuolat klausdavo, kaip atsi-kratyti jose augančių kūdikių. Tesa visada išklausydavo, nors žinojo, kad tai prieštarauja įstatymams: už persileidimo sukėlimą sodindavo į kalėjimą. Bet ją stabdydavo ne tiek įstatymai, kiek pačios įsitikinimai – ji savo gyvenimą skyrė kūdikių gyvybėms gelbėti, o ne atimti, – taigi galėjo pasiūlyti tik užuojautą. Klausydavo ir nesmerkdamas, nes suprato, kad

moteris gali turėti priežasčių nenorėti vaiko. Galbūt jau augina jų tiek, kad neįstengia pasirūpinti, arba yra taip pasiligojusi po daugybės gimdymų, kad dar vienas tiesiog pražudytų, – o ką darytų be jos likę vaikai? Tokioms moterims Tesa duodavo žolelių, reguliuojančių mėnesines, bet dažniausiai tai nepadėdavo. Kelios buvo taip nusivylusios, kad grasino nusižudyti. Šios keldavo didžiausią nerimą. Jeigu Tesa nepadės, išgers chlorkalkių arba pačios persidurs virbalu, nėrimo vąšeliu ar imsis dar kokių nors siaubingų priemonių. Nedaugelis vyrų žinojo, kokius skausmus kenčia moteris dėl jų patiriamu malonumo.

„O ko daktaras Dženkinsas mokėsi medicinos mokykloje? – paklausė ji Vilfredo Hiltono. – Kiek kūdikių priėmė? Medicinos mokykloje nemoko, kaip paguosti visai jaunutę motiną, kone mirštančią nuo gimdymo skausmų. Arba moterį, kuri negali pagimdyti, nes jos gimdymo takai per siauri.“

„Turėtumėt gėdytis, ponია Džeims. Savo liežuviu užbūrėte šio kaimo moteris. Noriu, kad rytoj jūsų čia neliktų nė kvapo.“

Lipant laiptais į Evelinos miegamąjį ją skubintis vertė mintis apie kraujavimą. Kūdikis pasisukęs, o Evelina tikriausiai taip nukraujavusi ir nusilpusi, kad neturės jėgų jo išstumti. Nesvarbu, ką Tesa galvojo apie Vilfredą Hiltoną, ji privalėjo pabandyti išgelbėti draugę.

Bet įžengusi į miegamąjį išvydo tai, kas sukrėtė: per savo trisdešimt pribuvėjos darbo metų nebuvo mačiusi tiek kraujo. Baltos paklodės ir Evelinos dramblio kaulo spalvos naktiniai marškiniai atrodė tarsi nudažyti raudonai. Vidury lovos su baldakimu gulėjo išblyškusi Evelina be gyvybės ženklų, kojomis, įkištomis į kilpas, o daktaras bandė ištraukti kūdikį, kurio galvytė tebebuvo viduje.

„Dėl Dievo meilės, darykit ką nors! – pamatęs Tesą sušuko daktaras. – Įstrigę pečiai, niekaip negaliu ištraukti. Prakirpau ją, bet vis tiek nieko neišeina.“

Dženkinsas kruvinomis iki alkūnių rankomis sunkiai alsuodamas piktai žiūrėjo į Tesą.

Tesa pripuolė prie Evelinos ir atsargiai ištraukė kojas iš kilpų. Vien pažvelgusi į ją ir pamačiusi tiek kraujo, suprato, kad moters išgelbėti jau nepavyks. Bet kūdikio kojytės judėjo; jam dar buvo vilties. Tesa skubiai apčiupinėjo Evelinos pilvą, ieškodama kūdikio peties, ir ėmė spausti virš dubens kaulo.

„Ką darot?“ – riktelėjo daktaras išraudusiu ir prakaituotu veidu.

„Bandau išnarinti kūdikio petį, – atsakė Tesa. – Padėkit pastatyti Eveliną keturpėsčią.“

Daktaras išpūtęs akis pažiūrėjo į ją.

„Nieku gyvu! Nenoriu turėti su tuo nieko bendro!“

Jis pasičiuopo krepšį ir plevėsuodamas Evelinos krauju aptaškytais baltais marškiniais išlėkė iš kambario.

Tesa palydėjo jį akimis suprasdama, ką tai reiškia: Dženkinsas apkaltins ją tuo, ką pats padarė, ir jos, kaip pribuvėjos, karjera bus baigta. Ji žvilgtelėjo į Eveliną, tada į Selę, susigūžusią koridoriuje ir tyliai verkiančią.

„Padėk man! – šiuurkščiai šūktelėjo, sustingusi iš siaubo. – Sele, maldavai, kad ateičiau. Poniai Hilton reikia tavo pagalbos.“

Mergina pažvelgė į Tesą, linktelėjo ir priėjo.

Jos atsargiai apvertė Eveliną ir pastatė keturpėsčią, tada Tesa įkišo ranką į gimdą ir labai sunkiai, bet apsuko kūdikį.

„Stumk, Evelina“, – sušnibždėjo draugei į ausį.

Evelina sukaupė paskutines jėgas stangintis, o Tesa iš visų jėgų traukė, kol pasirodė kūdikis: daili mergytė baltomis

ilgomis galūnėmis, pamėlusiomis rožės žiedo pavidalo lūpytėmis.

Slinko ilgos minutės, Selė kampe rauduoja, o Tesa sėdėdama ant grindų pūtė orą kūdikiui į burnytę ir trynė minkštą pilvuką, beviltiškai stengdamasi įkvėpti mergytei gyvybę. Galiausiai pasidavusi pakėlė akis į Eveliną ir pamatė, kad ši taip pat liovėsi kvėpavusi.

Nepajuto, kada į kambarį įėjo Vilfredas Hiltonas, o jam iš paskos atsėlino daktaras Dženkinsas. Nebuvo jokio triukšmo, jokio siautėjimo. Nekreipdamas į ją dėmesio Hiltonas lėtai priėjo prie žmonos, pažvelgė į jos plonytę kaip porcelianas odą, tada į negyvą kūdikį ir užtraukė paklodę Evelinai ant veido. Tesa drebančiomis kojomis pakilo nuo grindų, mirusį vaikėlį paguldė į lovelę prie durų.

„Ką čia daro Tesa Džeims, daktare Dženkinsai?“

„Ji įsiveržė į kambarį, pone Hiltonai. Kai išėjau, ponია Hilton ir kūdikis buvo gyvi“, – gynėsi daktaras.

„Sele, iškviesk policiją“, – paliepė Hiltonas.

Tesos širdį sukaustė baimė. Ji galvojo tik apie Alfį, vienišą sėdintį prie židinio Vikariate, anūką, kurio išsižadėjęs Vilfredas Hiltonas padarytų bet ką, kad tik jo atsikratytų.

„Likite čia, ponია Džeims!“ – riktelėjo Hiltonas, bet ji nedvejojo. Žinodama, ką turi padaryti, Tesa prasibrovė pro vyrus, nubėgo laiptais žemyn ir pasileido tekina keliuku. Nesustojo, kol pasiekė Kingstono kaimo paštą. Įlėkė Evelinos krauju supteptais drabužiais ir rankomis ir išsiuntė skubią telegramą savo dukrai Portsmute.

Brangioji Bela. Tučtuojau grįžk namo. Alfis laukia tavęs mūsų slaptoje vietoje. Mama. Bučiuoju.

Tada drebančiomis kojomis nuskubėjo į namus pas Alfį, kietai įmigusį prie židinio.

Taukšt! Taukšt! Taukšt!

– Policija, atidarykit!

– Mamute, pažadėk ir aš tikėsiu, – pasakė berniukas, maldaujančiomis akimis žvelgdamas į ją iš slapto kambarėlio.

Tesa padvejojo, suprasdama, kad pažadas gali būti neištesėtas, bet blogiau, daug blogiau būtų palikti šešiametį berniuką vieną tamsoje nežinia kiek dienų, išsigandusį, kad niekas neateis jo paimti.

– Pažadu, – galiausiai ištarė nusprendusi, kad jei Bela nesugrįš į kaimą per penkias dienas, ji pasakys policijai, kur paslėptas Alfis.

Ilgiau nei penkios dienos vaikui būtų mirties nuosprendis. Ji padarys viską, ką tik gali, kad apsaugotų nuo našlaičių prieglaudos, kurion, be abejonės, jį išsiųstų Vilfredas Hiltonas, bet vaiko gyvybe nerizikuos.

Tesa pasilenkusi suėmė delnais berniuko skruostus.

– Alfi, jei kas nors tave pamatys, būsi išvežtas. Vilfredas Hiltonas pasistengs tave paslėpti taip, kad mama nesurastų. Tai mūsų vienintelė viltis.

Taukšt! Taukšt! Taukšt!

– Žinom, kad jūs ten, ponio Džeims. Atidarykit!

– Būk drąsus. Dabar paimk raktą ir užsirakink iš vidaus. – Tesa nusikabino nuo kaklo įmantrų raktą, kurio galvutėje buvo išgraviruotas gluosnis, ir padavė anūkui. – Jei reikės, išeišk iš čia, bet pasistenk išlaukti.

Ji pradėjo leisti dangtį žemyn, prisimindama dieną, kai at rado slėptuvę. Ketino perlakuoti tamsius raudonmedžio laiptus, tad šlifudama stipriai trynė viršutinį laiptelį, ir staiga

kažkas trakstelėjo, atsipalaidavo spyruoklė. Pasiėmusi žvakę Tesa nulipo žemyn. Tai buvo nedidelė erdvė, vos užteko vietos atsigulti, bet neatrodė klaustrofobiškai ankšta. Gale buvo įstatytas mažas langelis iš tokios pat melsvos spalvos stiklo blokelių kaip Alfio ir Belos akys. Apskritai kambarys panėšėjo į namelį medyje, prieglobstį ar slėpyklą vaikams žaisti. Jai susyk kilo mintis, kad, dirbant tokį kaip jos darbą, tai būtų gera vieta prisiglausti moterims, kurioms reikėjo pasislėpti, kol sveiko po itin sunkaus gimdymo ar persileidimo. Moterims, negalinčioms grįžti namo į savo šeimas, kurios jų gėdydavosi, ar pasmurtaujančius vyrus.

Taukšt! Taukšt! Taukšt!

– Atidarykite duris, ponias Džeims, arba išlaušime. Turite dešimt sekundžių. Dešimt...

Tesa pažvelgė į savo anūką, vos šešerių, jo išblyškusiais skruostais srūvančias ašaras.

– Tu esi Džeimsas, Alfi. Myliu tave. Privalai būti stiprus.

Berņiukas žiūrėjo į ją ir staiga, tarsi iš niekur nieko jo baimę nugalėjo jėga, smulkų kūnelį užplūdo pasitikėjimas ir narsa, jis ištiesė pečius ir paleido mylimos močiutės rankas.

– Labiau už visas žvaigždes? – tyliai paklausė, rankove nusibraukdamas ašaras.

– Penki...

– Labiau už visas žvaigždes ir mėnulį. Būk tvirtas, mama jau važiuoja pas tave. Būk tylus kaip pelytė, mielasis, – kalbėjo ji, bučiuodama jo veidą, jausdama jo sūrias ašaras.

Taukšt! Taukšt! Taukšt!

– Ateinu! – šūktelėjo Tesa.

Ji uždarė slaptavietės duris ir palaukė, kol vaikas užsirakino iš vidaus. *Trakšt.*

– Trys...

– Ateinu, nelaužkite durų! – dar sykį šūktelėjo Tesa.

– Du...

Mažiau nei prieš valandą ji stovėjo prie Evelinos lovos, mažiau nei prieš valandą draugė mirtinai nukraujavo jos akyse. Mažiau nei prieš valandą ji paguldė negyvą Evelinos kūdikį į lovėle šalia lovos.

– Vienas!

Tesa atidarė priekines duris ir iškart buvo apakinta dviejų policijos automobilių žibintų šviesų. Keturi policininkai įsiveržė į mažą virtuvėlę, apšviestą židinio liepsnos.

– Tesa Džeims, suimu jus kaip įtariamąją dėl Evelinos Hilton nužudymo. Neprivalote nieko sakyti, nes viskas, ką pasakysite, gali būti panaudota prieš jus teisme.

– Kur berniukas? – paklausė vienas iš pareigūnų, kol kiti užbėgo laiptais į viršų.

– Pas mamą, – tyliai atsakė Tesa.

– Mums nurodyta nuvežti vaiką pas jo globėją Vilfredą Hiltoną, – piktai riktelėjo policininkas.

– Nenuvešite, nes jo čia nėra, – tarė Tesa.

– Kaip? Žinome, kad jūsų duktė dirba Portsmute. Kaip galėjote taip greitai nugabenti jai berniuką?

– Jo niekur nėra, – pasakė policininkas, uždusęs nuo bėgimo po namus.

– Įsodinau jį į traukinį.

– Jam šešeri. – Pareigūnas su ūsais ir iš burnos sklindančiu bjauriu kvapu palinko arčiau jos ir įsmeigė žvilgsnį. – Meluojate, ponio Džeims. Jis čia. – Pasisukęs į kitą policininką pridūrė: – Nuvežk ją į nuvadą, pasodink nakčiai į kamerą, apklausiu rytoj ryte. Galiu laukti ir visą naktį, kol vaikas išlįs iš slėptuvės.

Tesai iš baimės ir nuovargio linko keliai, kai ji paskutinį kartą – gerai tai žinojo – žengė per savo mylimų namų slenkstį. Bus tik jos žodis prieš daktaro Dženkinso, o Vilfredas Hiltonas nersis iš kailio jį remdamas.

Ji jau niekada nesugrįš į Vikariatą.

Alfis išsigandęs žiūrėjo pro melsvą langelį, kaip policijos automobilis išsivežė močiutę. Jis ne vieną valandą sėdėjo tamsoje, bijodamas net kvėpuoti, kol policininkai dundėjo, vaikščiodami po namus, šaukdami jį vardu, kojomis trepsėdami į grindis, belsdami į sienas, – galiausiai viskas nurimo.

Bet Alfis ir toliau tyliai tūnojo, nes pro savo slapto kambarelio langelį matė, kad lauke tebestovi policijos automobilis.

Gulėdamas tamsoje galvojo apie mamą. Kai saulė pakilo, jis visomis jėgomis meldėsi, kad močiutės išsiųstą telegramą širyt įteiktų jo mamai ir ji nuskubėtų susidėti krepšio, tada sėstų į patį pirmą traukinį į Kingstoną ir atvažiuotų pas jį, kol neatėjo dar viena baugi naktis.

Pirmas skyrius

VANESA

Ketvirtadienis, 2017 m. gruodžio 21 d.

Vanesa Hilton stovėjo pakrašty giraitės, jungiančios Kukmedžių dvarą su Vikariatu, ir per laukus žvelgė į apleistą namą, už kurio spindėjo žiemos ryto saulė.

Statybininkai jau aptvėrė jį raudona ir balta juosta, šalimais stovėjo didžiulis geltonas kranas su griaunamuoju kamuoliu, laukiantis, kada galės smogti į valstybės saugomo pastato, kuriam griauti jos sūnus Leo dar neturėjo leidimo, sienas.

Ji matė keletą vyrų su apsauginiais šalmais ir segtuvais sėdintys rankose, vaikstančių aplink namą, rodančių į stogą ir planuojančių, kaip jį griauti. Vikariatas stovėjo viduryje teritorijos, kuri, pasak Leo, turės būti išvalyta, kad joje iškiltų dešimt atskirų namų. Be abejonės, visi uždirbs daugybę pinigų, bet ji neprisiminė, ar bent kas nors klausė, ar ji tam pritaria. O gal ir klausė, tik ji užmiršo. Statybų vykdytojai jai atrodė kaip rykliai, sukantys ratus apie auką, pernelyg akivaizdžiai trokštantys senąjį namą sulyginti su žeme.

Vanesa dirstelėjo į savo juodus odinius, jau permirkusius

batus ir suprato, kad kojos sustirusios. Avalynė nebuvo tinkama vaikščioti lauke; niekaip neprisiminė, kodėl išėjo iš namų. Galbūt norėjo pamatyti anūkę Sianą. O gal knietėjo pabėgti nuo vyrų, namuose į dėžes kraunančių jos daiktus.

Jautėsi pavargusi nuo pastangų viską prisiminti. Daktaras patarė būti kantriai. Sakė, kad bus sunkiau prisiminti žmonių vardus ir žodžius, kurie, rodos, sukasi ant liežuvio galo, bet tolima praeitis jos atmintyje išliks nė kiek nepakitusi. Dalykus, kuriuos norėjo pamiršti, ji prisiminė, o tai, ką norėjo prisiminti, pamiršdavo.

Tikriausiai kalbėjosi su šeima apie dvaro pardavimą, bet pokalbio neprisiminė, tik nemalonų jausmą dėl to, kas vyko aplink ir ko ji niekaip negalėjo sustabdyti. Pokalbiai, kuriuose neįstengė dalyvauti, tai įeinantys, tai išeinantys kraustytojai, idėjomis trykštančių architektų susirinkimai virtuvėje. Bejėgiškumo jausmas ir nerimas, sekiojantys paskui ją it šešėliai, kasdien prasidėdavo nuo įkyraus nuogaštavimo ir pamažu apimdavo taip, kad atėjus vakarui ji vos galėdavo kvėpuoti iš baimės to, ko niekaip negalėjo prisiminti. Žinojo tik tiek, kad turėjo išeiti. Bet kodėl?

– Mama? Ar tu lauke? – girdėjo šaukiantį Leo, tačiau nusprendė nekreipti dėmesio.

Namai buvo pilni žmonių, bruzdesio ir planavimo, kaip ją iškeldinti. Ji jautėsi kaip voras, ant šluotos išmetamas pro duris. Visi buvo malonūs ir mandagūs, be paliovos siūlė arbatos, bet akivaizdu – norėjo kuo greičiau atsikratyti jos ir per gyvenimą sukauptų jos daiktų. Ji vis klausdavo Leo, kur jie keliasi gyventi, bet atsakymą iškart pamiršdavo.

Vanesa nusigręžė ir patraukė į giraitę, medžiai jai virš galvos suformavo arką. Tie patys uosiai, po kuriais tikriausiai praėjo Alisa tą naktį, kai dingo. Šaltomis vėjuotomis dienomis kaip

ši jie visada šnarėdavo, tarsi šnabždėdami jai. Bandydami kai ką pasakyti. O kad ji galėtų jų paklausti, ar matė jos dukrą tą naktį. Kur ji pasuko, kai išnyko sniege. Ko gero, jie matė, kaip ji sutiko kaimynų sūnų Bobį, paskutinį žmogų, mačiusį Alisą prieš pat jai pradingstant. Bobį Džeimsą. Net ir dabar, atminčiai apsitraukus rūku, tai buvo vardas ir veidas, kurio ji niekada nepamirš.

Kas nutiko Alisai? Praėjo beveik penkiasdešimt metų, bet Vanesa taip ir neišsiaiškino šios paslapties. Žinojo tik tai, ką berniukas pasakė policijai: kad jos šešiametė dukra nusivijo savo šuniuką iki pat Vikariato. Ir daugiau jos niekas niekada nematė.

Vanesa dar sykį pažvelgė į senąjį namą, galbūt matė jį paskutinį kartą. Prisiminė, kad kitą dieną vyks žemėtvarkos susirinkimas – ryte apie jį kalbėjo Leo. Jeigu gaus leidimą, namą tučtuojau nugriaus – ji tuo nė kiek neabejojo.

Žiūrėdama į netvirtą pastatą, nutviekstą rytmečio saulės, Vanesa žinojo, kad tam neprireiks daug jėgos. Vikariate niekas negyveno nuo tos nakties, kai Alfį Džeimsą ištiko nelaimė, nuo tos pačios nakties, kai pradingo Alisa. Tai įvyko beveik prieš penkiasdešimt metų, per tą laiką kadaise dailus namas pamažu nyko, kol galiausiai visai suiro. Dabar jis traukė tik paauglius ir keliauninkus, kurie tuščiam apatiniame aukšte užsidegdavo laužą, gūždamiesi nuo vėsos, nes pro išdaužytus langus ir išlūžusias duris vidun verždavosi vėjas ir lietus.

Ji jau keletą dešimtmečių nebuvo čia įžengusi; namas sužadindavo pernelyg daug prisiminimų iš tos nakties, kurią ji visą gyvenimą stengėsi pamiršti. Pirmus dešimt metų po Alisos dingimo ji mintyse nuolat atkartodavo kiekvieną sekundę iki dukters pranykimo: ko nepamatė ar nepastebėjo; ko nepadarė, kad apsaugotų dukrą. Tai iš lėto ją varė iš proto. Dabar visai

negalėjo apie tai galvoti. Galiausiai liovėsi save kankinusi. Nusprendė prisiminti Alisą, kokia ji buvo jų dvaro žemėse. Išėjusi į ilgus pasivaikščiojimus ji įsivaizduodavo prieky savęs dukrelę su jos mėgstamiausiu raudonu paltuku, amžinai visko klausinėjančią, besijuokiančią ir strikinėjančią. Širdies gilumoje jautė, kad Alisa tebėra kažkur, kitoje vietoje, kitame pasaulyje. Tai buvo vieta, į kurią Vanesa negalėjo patekti. Kol kas.

Ji turėtų džiaugtis ne mažiau už Leo, kad Vikariatas netrukus bus nugriautas. Namas nuolatos primindavo Džeimsų šeimą, atsiradusią jų gyvenime pasibaigus Pirmajam pasauliniam karui ir nuo tada neatsiejamai susaistytą su jais įvykusios tragedijos.

Tačiau mintis, kad namas bus sulygintas su žeme, kėlė ir nesuprantamą liūdesį. Nutrupėjęs tinkas buvo žiaurus prabėgusio laiko ir pasaulio, judančio į priekį, ženklas, o ji liko sustingusi praeityje.

Pasiekusi kitą giraitės kraštą išvydo Kukmedžių dvarą ir jos link ant raudono dviratuko skriejančią septynmetę anūkę Sianą. Ji buvo tokia panaši į Alisą – ne tik ilgais šviesiais plaukais, bet ir bebaimiškumu, smalsumu, išdykėliška žibančiomis mėlynomis akimis, – kad Vanesa vos galėjo išverti.

– Labas, močiute, – šūktelėjo. – Tavęs ieško tėvelis.

– Tikrai? – tarė Vanesa. – Atsargiai važiuok, mieloji, slidu. O tau nereikia šiandien į mokyklą?

– Reikia, mamytė jau rengiasi, – atsakė mergytė ir numynė tolyn keliuku.

Vanesa sunkiai atsiduso, staiga apėmė nuovargis. Apsunkusios kojos priminė, kad per ilgai užsibuvo lauke, tad pasuko link namo. Įėjusi pro duris ir padėjusi pirštines, išgirdo darbo kambaryje tyliai telefonu kalbantį Leo.

Eidama pro didžiulį senovinį veidrodį paauksuotais rėmais, nukabintą ir atremtą į sieną, Vanesa susivokė, kad senyva pakumpusi, smulkaus sudėjimo moteris plonais žilais plaukais – tai ji. Stabtelėjusi atsigręžė į savo atvaizdą, nors norėjo kuo greičiau iš ten dingti.

Vanesa niekada nebuvo gražuolė, bet mokėjo išryškinti tai, ką turėjo geriausio: smulkūs bruožai, plati šypsena, visada padėdavusi pasiekti visko, ko nori. Ričardas jos šypseną vadino megavatu; ji taip ir nenustojo virpinti jo širdies, pervėrė lyg žai-bo kirtis – taip jis pasakė patį pirmą jų pažinties vakarą.

Ji visada buvo aukšta; tėtis vadindavo Pagaliuku dėl ilgų saulėje įdegusių rankų ir kojų, kurios tabaluodavo, kai užsikeldavo ją ant pečių išsiruošus į ilgus pasivaikščiojimus. Tėčio dėmesys jai, vieninteliam vaikui, suteikė Vanesai pasitikėjimo ir neišsenkamo optimizmo – tik visa tai užgeso tą naktį, kai pradingo Alisa.

Kadaise tankūs ilgi šviesūs plaukai dabar buvo suplonėję, beveik balti ir pakirpti iki smakro, kad jų menkumas taip nekristų į akis. Oda buvo blyški, kone permatoma, o atsikišę raktikauliai matėsi net ir per marškinius. Vanesa stebeilijosi į veidrodį, žalios akys susiraukusios spoksojo į ją; jaunystėje jos žėrėjo kaip smaragdai, o dabar panėšėjo į blausų žalią alaus butelio stiklą. Senatvė yra žiauri, Vanesa, – perspėjo mama. Kol buvo jauna, tai atrodė neįmanomai toli, bet staiga ji atėjo.

– Žemėtvarkos susirinkimas rytoj. Ačiū, taip, pranešiu, kai tik sužinosiu. Ne, nematau jokių problemų, žemėtvarkininkų viršininkas linkęs pritarti, taigi galima sakyti, kad viskas gerai.

Pro praviras duris Vanesa girdėjo įtampą sūnaus balse. Jis pakėlė akis, pamatęs ją tučtuojau pabaigę pokalbį ir išėjo į koridorių susijaudinęs ir susiraukęs.

– Kaip jautiesi, mama? – šiek tiek uždusęs paklausė.

– Gerai, mielas, ačiū.

Ji nusivilko striukę ir pakabino ant kabyklos. Ten jau kabėjo tiek rūbų, kad pakabinius savąją nukrito kita.

– Šitas daiktas tuoj parvirs, – atsiduso Vanesa. – Būtų gerai, kad Helena bent kartais apsitvarkytų.

– Atleisk, mama, tuoj pasirūpinsiu.

Leo pasilenkė paimti nukritusios striukės.

– Tu ir taip užsivertęs darbais, – pasakė Vanesa. – Niekaip nesuprantu, kaip viską suspėji.

– Viskas gerai, mama. – Jis nežymiai susiraukė. – Nežinojau, kur išėjai. Tavęs ilgai nebuvo. Nuėjau prie giraitės, bet niekur tavęs nemačiau.

Vanesa nusišypsojo sūnui. Leo buvo aukštas kaip ir jo tėvas ir nors jau artėjo prie šešiasdešimties, tebeturėjo vešlią šviesių plaukų kupetą, kurios sruogos dabar buvo užkritusios ant jo besišypsančių žalių akių. Jis paveldėjo Ričardo šiuurkštų išvaizdumą, vėjo ir saulės nugairintą odą, nes daug laiko praleisdavo lauke, tačiau čia panašumas tarp tėvo ir sūnaus baigėsi. Ričardas spinduliuodavo perdėtu pasitikėjimu savimi, galėdavo lengvai susierzinti, puldavo gyvenimą ir visus jame sutiktus žmones, visiškai nepaisydamas chaoso, kurį palikdavo pavymui. O Leo nuo pat gimimo buvo nerimastingas, jaudindavosi, ką kiti – ir ypač tėvas – pagalvos apie jį, viską imdavo į širdį. Beveik visą savo suaugusiojo gyvenimą jis stengėsi išsinarplioti iš jovalo, kurį valdydamas dvaro žemes buvo padaręs Ričardas, bet dabar, kaip suprato Vanesa, priėjo liepto galą. Vienintelė išeitis buvo išsiparduoti, bet tai jam atrodė visiška nesėkmė.

– Norėjau pabūti viena, – pasakė Vanesa. – Neprivalai tiek dėl manęs jaudintis. Ir taip esi slegiamas rūpesčių, žiūrėk, kad nepervargtum.

– Man viskas gerai. Šįryt laukia paskutinis susirinkimas kaimo rotušėje, tik norėjau prieš išvažiuodamas įsitikinti, kad tau nieko nenutiko.

Vanesa peržvelgė koridorių: apkrauta rūbų kabykla, krūvos purvinių batų, šūsnis šuns pavadėlių, kepurės, pirštinės, išmėtytos ant nešvarių juodų ir baltų plytelių grindų. Leo visą laiką dirbo ūkyje arba dalyvaudavo nesibaigiančiuose susirinkimuose su architektais ir žemėtvarkos specialistais. O jo žmona Helena, rodės, tik plazdena visą dieną kaip paukštelis sulaužytu sparnu visiems po akimis, keldama triukšmą dėl nereikšmingų dalykų ir nekreipdama dėmesio į tai, kuo iš tiesų reikėjo pasirūpinti. Namai atrodė apleisti ir netvarkomi. Ji ruošdavo valgį Sianai, bet Leo – retai. Siana visada buvo nepriekaištingai švari, o Leo – amžinai netvarkingas. Helena valdė Sianos gyvenimą kaip karinio jūrų laivyno laivą, o Kukmedžių dvaro namas, kurį Vanesa taip brangino, jai visiškai nerūpėjo. Vanesai kasdien iš naujo plyšdavo širdis, matant, kaip Helena nekantrauja jo atsikratyti, veikiausiai, kad galėtų prikišti nagus prie pinigų.

Tarsi išgirdusi šias mintis, netikėtai koridoriuje išdygo Helena – Vanesa krūptelėjo iš netikėtumo.

– Labas, Vanesa, – šiltai pasisveikino marti. – Atsiprašau, nenorėjau išgąsdinti. – Ji pamatė permirkusius Vanesos batų. – O varge, jūs visa peršlapusi. Tikriausiai sušalote. Leo pakūrė židinių svetainėje, jei norėtumėt ten pasėdėti.

– Ak, ačiū, Helena.

Vanesa kiek per ilgai užsižiūrėjo į savo marčią, tarsi kažko ieškodama, bandydama suprasti, kas iš tiesų slepiasi už tų veriamai žydrų akių. Nenorėjo priversti moters pasijusti nejaukiai, bet Helena priminė jai pelę, įpratusią kiekvieną naktį lankytis jos virtuvėje. Ji tupėdavo kamputyje ir kartu su Vanesa

žiūrėdavo televizorių, palaikydama draugiją, kol vieną kartą pradingo taip pat netikėtai, kaip ir buvo atsiradusi. Vanesa dėdavosi žiūrėti televizorių, bet iš tiesų viena akimi stebėdavo tą padarėlį, mėgindama jį perprasti. Jis atrodė mielas ir nekaltas, bet visada įsitempęs, trūkčiojančiais ūsais, pasiruošęs tučtuojau sprukti šalin. Dėl Helenos baikštaus būdo ir nuolatinio nervingo bruzdėjimo buvo sunku nelyginti jos su pele.

Vanesa taip niekada ir nesuprato, kuo Helena patraukė Leo. Tikrai nebuvo taip, kad nebūtų mėgusi merginos, bet neįstengė pajusti jai švelnių jausmų. Helena nerodė savo tikrųjų spalvų, bijojo net savo šešėlio. Leo galėjo vesti, ką tik panorėjęs, – visos merginos, kurias tik užkalbindavo, ištirpdavo būdamos šalia jo, ir iš to, kaip Vanesos draugės klausinėdavo apie jį, buvo aišku, kad jų dukterys, pasitaikius progai, būtų su malonumu jį sumedžiojusios. Bet jis pasirinko Heleną, kurios gal ir negalėjai nemėgti, tik kalbantis ji visada atrodydavo baikšti ir nepasitikinti savimi. Dabar Helenai buvo penkiasdešimt treji, bet jos elgesys išliko vaikiškas, kartais atrodydavo trapesnė už Sianą, kurios gan netikėtai susilaukė, įpusėjusi penktą dešimtį. Helena visada troško įtikti kitiems, lūpos būdavo išlinkusios į šypseną, kuri, deja, nepasiekdavo jos liūdnujų akių.

– Ar matėte lauke Sianą? – paklausė Helena, eidama į sveitinę. Vanesa sekė paskui.

Helena priėjo prie lango, beprasmiškai pataisė žurnalus ant kavos staliuko kampe, iš vienos netvarkingos šūsnies perdėjo į kitą tokią pat netvarkingą krūvą. Bent taip atrodė Vanesai.

– Taip, ji smagiai važinėjasi dviratuku. Jau turit keliauti į mokyklą, ar ne? – tarė Vanesa, žiūrėdama į laikroduką.

– Man regis, ją nuveš Leo, važiuodamas į susirinkimą, – atsakė Helena.

– Gal geriau nuvežtum tu, Helena. Leo atrodo labai įsitemęs; jo darbo krūvis niekada nemažta.

Helena blankiai šyptelėjo, ėmė rankioti po kambarį išmėtytus dukters daiktus ir dėti į jos kuprinę. Siana yra vienintelė, kuria ji domisi, stebėdama Heleną pagalvojo Vanesa. Ji retai susitikdavo su žmonėmis ar draugėmis; jiedu su Leo niekada nerengdavo kviestinių vakarienių ir neidavo į alinę. Jos pasaulis sukosi apie Sianos užklausinę veiklą, žaidimus pas draugus, namų darbus. Ji stebėdavo dukterį kaip vanagas, atiduodama jai visą savo energiją. Helena žinojo visas Sianos mintis, daugumą naktų miegodavo kartu su dukra, palikdama Leo vieną. Ričardas nebūtų nė vienos nakties su tuo taikstęsis, ką ir kalbėti apie septynerius metus. Galbūt dabar tiesiog kitokia karta, taip buvo nuo pat Sianos gimimo. Vanesa dažnai pasvarstydavo, ar tai ir buvo priežastis, kodėl Leo atrodė kiek per santūrus su dukra. Siana dievino tėvelį, bet jis visada būdavo tarsi nutolęs, ir Vanesai kilo mintis, jog galbūt taip yra todėl, kad dukra atsidūrė tarp jo ir Helenos. Jis visada tvirtino, jog nenori vaikų, ir staiga būdama keturiasdešimt penkerių Helena pranešė, kad laukiasi. Leo netrūko švelnumo, toli gražu ne, tik jis retai kada žaisdavo su Siana ir neatrodė apsvaigęs iš meilės dukrai, neužsiimdavo ja tiek, kiek Ričardas Alisa. Kita vertus, Helena kone dusinamai globojo Sianą ir Leo paprasčiausiai nelikdavo vietos šalia dukters.

Tamsiomis akimirkomis Vanesa mintydavo, kad irzulį dėl Helenos maniakiškai globėjiško elgesio su Siana jai sukeldavo pavydas. Ji manė, kad jūdviejų su Alisa santykiai buvo nuostabūs, bet tiesa buvo tokia, kad Helena niekada nebūtų praradusi savo vaiko. Niekada. Ji nė karto nebuvo ilgesniam laikui išleidusi Sianos iš akių. Galbūt dėl Alisos dingimo Helena ir

saugojo dukrą kaip grobuonis. Ji matė, ką vaiko netektis reiškia motinai; tiesa ta, kad prabėgo jau beveik penkiasdešimt metų, bet Alisos praradimas iki šiol kamavo visus Kukmedžių dvaro šeimos narius.

– Ar smagiai pasivaikščiojote? – žiūrėdama pro langą į Sianą paklausė Helena, sugražindama Vanesą į dabartį.

– Taip, buvau nuėjusi iki Vikariato. Atrodo, visi jau pasirengę jį nugriauti.

Helena išraudusi atsigręžė ir pažvelgė į ją, bet nieko nepasakė.

– Keista, kai pagalvoji, kad tas tuščias, šaltas kiautas anksčiau buvo gyvybės kupinas namas. Nežinau, kas nutiko Džeimūsų šeimai – Nelei ir Bobiui, ar ne? Ar tu ką nors žinai, Leo?

– Ką, mama? – Prie durų priėjo susiraukęs Leo. – Gal matei mano automobilio raktus, Helena?

Helena tebežiūrėjo į Vanesą.

– Hm, manau, jie ant stalo valgomajame.

– Paieškok po dokumentų ir laikraščių šūsėmis, – pasakė Vanesa. – Nenustebčiau, jei Bobis Džeimsas sėdėtų kalėjime. Siaubingas vaikas, padegė karvidę. Pameni, Leo?

– Hm, taip, miglotai.

Leo pažvelgė į Heleną, kuri vėl atsuko jiems nugarą.

– Miglotai? Aš niekada to nepamiršiu. Jis buvo pasiryžęs gyvus sudeginti tuos vargšus gyvulius. Ričardas vos suspėjo ten nubėgti. – Vanesa susiraukė. – Kur eini?

– Jau sakiau, mama, kaimo rotušėje vyks paskutinis susirinkimas. Rytoj – lemiamoji diena.

Helena praėjo pro juos nešina Sianos kuprine.

– Paprašyk Helenos nuvežti Sianą į mokyklą, – Vanesa pasiūlė Leo. – Aš greitai pakepinsiu mums ko nors pavalgyti.

– Užkąsiu po susirinkimo, mama. Helena, ar paruoši mamai pusryčius? Jau turiu važiuoti, antraip pavėluosiu, – pasakė jis ir pagaliau radęs raktelius išskubėjo pro duris.

Atsigręžusi Vanesa pamatė į kambarį įbėgančią Sianą.

– Viso, močiute! – sušuko ji, paraudusiais nuo šalčio skruostais puldama močiutei į glėbį.

– Viso, mieloji, smagiai praleisk dieną.

– Pasimatysime per susirinkimą, Helena, – šūktelėjo Leo. – Užimsiu tau vietą.

Vanesa pažvelgė į marčią, kuri, rodos, pasidavė vienai iš savo keistų nuotaikų. Ji nemėgo būti šalia Helenos, kai ši tylėdama nugrimzdavo į savo mintis. Tai keldavo Vanesai nerimą, nes nesuprasdavo, kas dedasi po apgaulingai ramiu paviršiumi. Ji aiškiai suvokdavo, kad negali visiškai pasitikėti šia moterimi, nors ir nežinojo kodėl, todėl jausdavosi kalta ir keistai tuščia.

– Manau, eisiu prigulti, – tarė Vanesa. – Rodos, pasivaikščiojau daugiau, nei ketinau.

Ji stabtelėjo prie išpūdingų lenktų laiptų, kurie užsisukdami vedė į antrą aukštą. Šis didžiulis Jurgių stiliaus namas atrodė šiek tiek apleistas. Lango, prie kurio ji stovėjo, dažai buvo atsilaupe, kilimas ant laiptų – išblukęs ir nusidėvėjęs, kai kurios plytelės po kojomis įskilusios. Šildymą įjungdavo mažiausiu pajėgumu, todėl name visada būdavo šalta.

Vanesa ėmė lėtai kopti laiptais, ant kurių mėtėsi knygos, įvairūs drabužiai ir laikraščiai. Ji peržvelgė besilupančius tapetus, sienas, išpuoštas dideliais meno kūriniais ir milžiniškais veidrodžiais. Pačiame viršuje į sieną buvo atremta Ričardo ir Leo nuotrauka. Tai buvo nespalvotas jūdviųjų ant traktorius atvaizdas, ji gerai prisiminė tą dieną. Liepa, karšta vasaros popietė, Leo buvo ketverių ir Ričardas pasisodino jį ant kelių, kad

vaikas galėtų vairuoti. Leo nepatiko, jis visą laiką verkšleno ir galiausiai Ričardui trūko kantrybė ir jis pliaukštelėjo sūnui. Tuo metu ji laukėsi Alisos; kadangi Ričardas jau kelias savaites dienas leisdavo laukuose, ji nusprendė surengti iškylą, kad visi per jo poilsio pertraukėlę galėtų kartu papietauti. Leo nenorėjo eiti ir Vanesa žinojo, jog viskas baigsis ašaromis, bet vis tiek ėjo, nes jautėsi tokia vieniša: tokia jau ūkininko žmonos dalia.

Kaip ir ji, Leo nekeitė gyvenimo ūkyje. Bet kitaip nei ji, Leo nesistengė to nusiūpti. Parpuolęs verkdamas, klykdamas, jei jį imdavo vytis kuris nors ūkio gyvulys arba išsipurvindavo rankas. Alisa, atvirkščiai, mylėjo ūkį taip pat kaip ir jos tėtis. Kuo baisesiau ir purviniau, tuo geriau. Jie dievino vienas kitą, Alisa net verkdamas, jei tėtis išsiruošdamas į nuotykį be jos. Vos išmokusi vaikščioti, visur jį sekiodamas, eidamas kartu šerti karvių, taisant tvorą sėdėdamas jam ant pečių ir taip išsipurvindamas, kad Vanesa vos įžiūrėdamas jos veidelį.

„Dar, tėtuk!“ – buvo mėgstamiausi jos žodžiai, kai jis išmesdamas ją į orą arba užkeldamas ant aukštos tvoros, arba permesdamas per griovį. Vanesa tik susigūždamas iš siaubo, kai mergytė pargriūdama ir neabejotinai užsigaudama. Bet po akimirkos nusibraukdamas dulkes ir iškeldamas rankutes tėčiui. „Dar, tėtuk!“

Priėjusi savo kambario duris Vanesa kaip visada sustojo pasižiūrėti į Alisos portretą. Ji užsakė nutapyti dukrelę su raudona šventine suknete, mergytė vilkėjo ją ir tą naktį, kai prapuolė.

„Mamyte, kodėl negaliu būti su kombinezonu?“ – paklausė ji plonu balseliu. Vanesa pažvelgė į koridoriumi pas ją ateinančios dukrelės žalias akis. Vienoje rankoje Alisa vilko raudonos spalvos suknelę, kitoje – melsvo atlaso. Dėvėjo nešvarų kombinezoną, nes ką tik žaidė lauke patižusiam purvinau sniege. Kai sugrįžo į šiltus namus, burna buvo aplipusi šokoladinio

pyrago trupiniais, skruostai ir pirštų galiukai paraudę. Vanesa suėmė šaltus dukrelės pirštus ir suspaudusi ėmė trinti delnais, kad sušiltų. Sidabrinė Alisos apyrankė, kurią ji padovanojo dukrai per Kalėdas, su kybančia A raide žaižaravo lempų šviesoje.

Miegamajame Vanesa lėtai priėjo prie lango ir pasižiūrėjo į keliuką. Pro automobilio langą jai mojavė Siana. Vanesa taip pat pamuoja, o tada jie pasuko už kampo ir pranyko, bet ji vis dar regėjo mažos mergytės veidą.

Tokia panaši į Alisą, pagalvojo ji. Tokia panaši į Alisą, kad Vanesa vos įstengė išverti.

*Galbūt ji šaukė tamsoje, kvietė pagalbą, bet name aidėjo
fortepijono muzika ir šurmuliavo svečiai. Pernelyg garsiai,
kad kas nors išgirstų mažos mergaitės šūkavimą.*



EMILY GUNNIS (Emilė Gunis, g. 1975) – buvusi televizijos režisierė, šiuo metu su šeima gyvena Braitone. Ji – viena iš keturių garsios britų rašytojos Penny Vincenzi dukterų, nuo vaikystės norėjusi rašyti romanus, kaip ir mama. Lietuvių kalba jau pasirodė tarptautinio pripažinimo sulaukusios E. Gunnis knygos „Mergina iš laiško“ ir „Prarastas vaikas“. „Pribuvėjos paslaptis“ – naujausias autorės romanas apie motinystę, socialinę nelygybę ir pribuvėjos profesiją, praeityje daugelyje kultūrų šmeižtą ir laikytą raganavimu.

Kukmedžių dvare gyvenančią Hiltonų šeimą jau ne vieną dešimtmetį slepia šešiametės Alisos dingimas per iškilmingą naujametinį vakarėlį. Kol į dvarą renkasi svečiai, o į jų taures pilstomas brangus šampanas, raudona šventine suknele pasipuošusi mergaitė išbėga į lauką ieškoti savo šuns ir... nebesugrįžta. Paskutinis ją gyvą matė kaimynų vaikas Bobis Džeimsas – šis netikėtas susidūrimas paverčia jį pagrindiniu įtariamuoju ir dar labiau paaštrina ilgametį Hiltonų ir Džeimsų konfliktą.

Nuo nelaimingo atsitikimo praėjus pusšimčiui metų įvykiai ima tragiškai kartotis. Alisos brolis Leo Hiltonas nusprendžia sulyginti Kukmedžių dvarą su žeme ir jo vietoje pastatyti naujus namus apylinkės gyventojams, tačiau naktį prieš išsikraustymą prapuola jo mažametė dukra Siana, o Bobis Džeimsas vėl pastebimas bevaikštinėjantis aplink namą. Aiškinantis dviejų mergaičių dingimo priežastis, kaimynystėje gyvenančios šeimos bus priverstos atsigręžti į ilgai nutylėtą pribuvėjos Tesos Džeims istoriją.

Kas iš tiesų nutiko Kukmedžių dvare tą lemtingą 1945-ųjų žiemos naktį, po kurios patyrusi pribuvėja buvo nuteista kalėti iki gyvos galvos? Dvaro teritorija slepia didžiulę paslaptį, susaisčiusią tris turtingųjų Hiltonų ir skurstančiųjų Džeimsų kartas, ir visi dvaro gyventojai turi ką papasakoti.



Pirkite internetu
www.tytoalba.lt